

JOSEP LÒPEZ

POESIES

AMICS

Bé, tots els que som aquí,
tenim la dèria o la passió
d'escriure, però això si,
escriure tot plasmant
els sentiments, les cabòries,
i els pensaments.
No volem renunciar
a les nostres il·lusions,
són part del propi tarannà.
Som gent que ens agrada,
d'anar sempre, amb el sarró
ben ple de poesies.
Uns escrits plens de granets
de nosaltres mateixos.
Recordem que el vent amorós
ens porta cada jorn noves llavors;
nosaltres les triem
i les ensolquem a la nostra,
ben adobada, terra poètica.
I cada any, aquestes llavors,
treuen el seu fruit: espigues
que ens omplen el cor,
i ens ajuden a teixir
el camí tardorenc.

BUFECS DE SOL

Sota els bufecs del sol
em deixo perdre pel mar;
amb galtes afavorides
ens trobem en silenci
escoltant el vell onatge.
Sota els bufecs del sol
la tarda és ben socarrada,
per entonar la cançó
del nostre més pur amor;
cançons a cau d'orella.
Sota els bufecs del sol
quantes il·lusions, quantes,
encara recordo les abraçades
i els petons sense tenir fi;
les flors que mai no espasaven.
Sota els bufecs del sol
em lluitat pel nostre amor,
el més tendre i el més fort;
per nosaltres tot floreix
amb batecs d'estimació.
Sota els bufecs del sol
quants somnis em dut a terme,
i les aventures reals
que sempre compartim
amb batecs, forts, d'amor ferm.
Sota els bufecs del sol
ens transformen jorn a jorn,
donant pas a la roda del temps,
un temps que ens ha fet
multiplicar: l'autèntic amor!

EL MIRALL ESMICOLAT

Se m'ha trencat
el vell mirall.
El que m'era tan fidel
amb la seva imatge;
em somreia sense parlar,
i ves per on,
jo l'entenia sempre.
Ai amic meu,
et miro i et veig esmicolat,
quina tristor em dónes.
El nou mirall és elegant
clar i més alegre.
Quan en ell em miro
ja no em veig:
ni pels ni arrugues,
i fins i tot faig bona cara,
que content que estic.
Aquest mirall és màgic!
Però tot d'una m'adono,
que m'estic mirant,
sense les ulleres.

RECORDANT

Assegut a prop de l'aigua,
un vell llop de mar,
passeja els seus records
amb la salada mirada
plena de melangia.
Recordant els anys passats,
tu, estimada meva,
m'esperaves sempre aquí
amb el mocador al coll
i els cabells rossos al vent.
Com les veles de la barca,
preparades a l'aventura.
Aleshores també jo era jove com tu.
En canvi ara contemplo
la barca blanca que espera,
i a tu, amb el mocador alegre
volant al ritme del vent.
Els teus llavis s'han sacat
junt amb les meves cames,
ai, que tot comença afluir-se.
Si, estimada meva
ara quan el temps passa
i ens ha deixat el camí ben marcat,
seu sempre aquí al meu costat,
davant del mar que em du nostàlgia.
Quants records d'amor,
de tempestes compartides.
El tresor més gran: tu i jo,
fent sendera junts.

NO AMAGEM LES ALES

¿Què se n'ha fet d'aquelles idees,
que a tots ens portaven,
i ens cremaven les galtes?
I d'aquell foc al cos,
què se n'ha fet?
No ens deixem atrapar
a dintre de la xarxa
de qualsevol pescador!
Per llevant comença a clarejà,
a ponent carboneja,
per davant està aclarint,
rere del clatell tot és torbat.
S'esborren els camins de la mar,
només hi queda pols fosca
i..., ens està atrapant!
No amaguem les ales
a sota del coixí tou.
No ens deixem atrapar
a dins de la xarxa,
de qualsevol pescador!

SANT BOI

Voleia tot un garbell de projectes,
juntament amb la paraula Sant Boi.
Temps enrere, era com un somni,
i com una bola de neu
que roda i rodola tot fent-se grossa
per esclatar en una munió d'activitats.
Com si fos una utopia
es vol agermanar a tots els pobles
perquè les cultures es trobin i dialoguin.
Il·lusionats per tan ferma idea;
un bon grapat d'homes i de dones
de diferents indrets,
amb idees singulars i entusiastes
varen posar fil a l'agulla
per començar a teixir aquest tapís,
perquè perduri en la ciutat de Sant Boi.
I, a poc a poc, de mica en mica,
la paraula Sant Boi ens deixa encisats,
enlluernats, per la quantitat
d'informació que ens arriba.
Espais oberts, mosaics al terra,
estructures, encerts i nervis del temps,
Sant Boi, una vegada més, obre els braços
per donar la benvinguda
als fills d'altres pobles.
L'estada serà plena de cultura,
de llum, de colors, i de bones intencions
per poder aprendre a ser una mica millor.
tan de bo la bona entesa ens porti
a construir una vertadera Pau.

RECORDANT EL CARRER L'ALOU

Carrer l'Alou, en el temps
en que vares ser construït
no deviem tenir bons constructors,
per això et varen fer tan tort.
Però jo et vull tal com ets,
perquè amb tu vaig passar
la meva infantesa, tot jugant:
a cuir i amagar, al cavall fort,
a picar portes, i tants altres jocs.
Quan passo pel teu carrer
tots els records em venen al cap,
i ves per on, sembla que vaig i tot
molt més lleuger fins arribar al teu cim.
Ets un carrer afortunat per la teva història
i també per el teu tarannà.
Si cent anys visques,
voldria sempre recordar
les seves cases, les portes, els porxos,
i sobre tot, aquelles flaires culinàries
tan nostres i els amics, els amics
de tots els temps. Les guspises de la vida!
Amics, veïns..., salutacions!

PENSAMENTS DE L'AVI

Si comprens que les mans tremolen
i els meus peus pesats estant.

Tinc bona estrella?

Si t'adones que les orelles
ja no hi senten tant.

Tinc bona estrella?

Si saps que els ulls no hi veuen
com abans, hi ha turbulències.

Tinc bona estrella?

Si em somriuen i em parlen
i puc pensar ens els jorns de joventut.

Tinc bona estrella?

Si tu em tractes amb dolçor
i entens les meves llàgrimes seques,
aleshores em fas sentir estimat.

Sí..., tinc bona estrella!

L'ARADA DE L'AVI

Ai, la vella arada
d'aquells temps de l'avi,
sempre estava brillant,
i ara tan oxidada.
Quan ell i el cavall
enfilaven el camí:
alegres, forts i peluts.
Quants solcs treballats,
quantes llavors sembrades
a la volta dels anys;
junts amb el barret de palla.
Encara recordo aquella
estimada imatge,
d'olor agredolç,
després de la jornada.
Com recordo l'avi
fent el seu treball
amb la seva arada.

L'ÀVIA

El vell balancí està quiet,
ja no es belluga;
els miralls de l'habitació
ja no reflecteixen aquella
carona de pell arrugada,
de cabells blancs i pocs.
Els ulls mig tancats,
Potser també molt cansats.
El gat, moix sobre el coixí,
enyora aquells temps;
un temps, sempre acompanyat
de la seva mestressa
rondinaire, i arrossegant
les espadenyas.
L'habitació és freda i solitària,
silenciosa i humida.
Ja no se sent el grinyolar
del va i ve del balancí.
Ara està trist, es troba inútil.
Ai, aquells anys en que tots
volíem gronxar-nos
i fer la becaina en ell.
El vell balancí ha perdut
la seva amiga rondinaire. L'àvia.

NO HI HA RES MILLOR

Avui és Festa Major!
Alegrem l'esperit
Perquè no hi ha res millor.
Que sens vegi en el rostre
que fa un any que l'esperem.
El poble canvia el vestit;
aquests jorns tots desitgem,
fer una bona pinya,
per tornar a fer viure
les tradicions enyorades
que han canviat amb el temps,
però sempre estimades.
Gaudim sense contratemps
dins d'aquesta primavera
per gaudir de bens suprems.
Festa Major juganera
que dones vida a la gent.
Ets com una bombonera
ben plena de sentiments.

L'ANXANETA

Avui la plaça de la vila
s'omple de gom-a-gom,
tot esperant la Colla Castellera
de la vila de Sant Boi.
Sota un cel blau,
i un sol esplèndid.
La gent acompanya a la festa,
la colla, ja és aquí.
Es forma la pinya.
Les cares ben series,
tensos els nervis,
a flor de pell l'esperança.
Comencen a tocar les gralles.
Tots junts van pujant
amb els mocadors al cap
i les faixes ben ajustades.
Tenses tenen les dents,
el cor és un fil tremolós
esperant que l'anxaneta
culmini el cim tan esperat.
Una il·lusió compartida
amb els companys de colla.
La gent comparteix la festa,
hi ha moments d'emoció,
per fi: coronat el cim !
Rialles, joia i esforç.
Una vegada més,
la pinya compartida,
ha donat el seu fruit.
L'alegria de la plaça
és un gran bullici de festa.

BREU SOMNI

Migs endormiscat
a dins de la barca
hi pesco un breu somni:
Les mans, blaves, m'acaronen
amb la mel salada.
Que feliç que sóc
de ser pescador
un altra vegada.

ANEM TEIXINT

Per la vida anem teixint,
amb esperança, el gran llençol.
Brodats hi fem amb molta cura,
imatges, amb fil d'or
de tots aquells records
guardats a les butxaques.

CAPVESPRE

Capvespre de tardor;
els camp és esquitxat amb grocs
quan la mar esta quieta.
De cop i volta,
què li passa a la barca.
És que perd el seu nord,
o és que el mar la festeja.

PURA FANTASIA

No sents la dolça i salada
olor del mar ?

No sents quan esclaten els rius
i vaguen agraïts ?

Són aigües clares, transparents,
com fulles verdes,
o com ventalls
saludant a la pura fantasia.

LLUNA TAFANERA

El teu mirar ample els cristalls,
els teus ulls un mirall clar,
els teus llavis roses de maig,
el teu caminar lleuger,
silenciós sota la lluna.
Ai!, lluna tafanera
que guardes el secret
d'aquesta nit de guspires.

PENSAMENTS

En aquest jardí
sento el perfum
de les meves flors.

.....

La perfecció no existeix avui,
sembla perfecta
i l'endemà, ja no hi és.

.....

Estic content i alegre
perquè les flors retenen
el seu delicat perfum,
per poder oferir-te'l
amb tota la tendresa
de la meva estimació.

.....

Estic perdut en el camí.
La llum és fosca,
i més enllà hi cerco,
poder trobar-hi,
la gran claror,
sempre, tan esperada.

VEUS DEL TEMPS

A la recerca d'un nou camí
vaig sense mandra,
i amb un vaivé penetrant.
El sender em porta per paratges
de fulles seques i arrugades;
amb uns brancatges
amb veus dels temps.
Traspasar l'albada
és despertar entre clarors
entre pinzellades breus
de groc, de blau i de blanc.
Uns espais robats a la bellesa
quan el pensament
enceta la meditació.
De sobte m'he n'adono
que ja tot és diferent,
fins i tot,
l'aire que m'acarona la cara,
i el bategar del meu cor.

SOMNI SOLITARI

Cels de tardor
núvols allargats,
camins il·luminats
d'estampes noves.
Silencis personals
en la fascinació
de la bella nit;
la son allarga els braços.
Miro de nou
la teva figura especial
envoltada de llums
i de fragància de roses.
Vull perdrem
pel teu paratge,
mes... un breu xiuxiueig,
del vent, em torna a dins
de la nua existència.

ROSA DE FOC

En aquest lloc tan acollidor
fes-me un breu, llarg bes
que em refresqui la gola;
perquè tu ets, la meva rosa de foc.
Si no et tinc al meu costat
em sento tan sol a dins d'aquest món.
Quan estic amb tu, fent-te moixaines,
tot floreix al nostre entorn, tot és vida.
Em begut en el got de l'amor
hi caminem, plegats, per la sendera
per buscar l'aigua del nostre interior,
i per fi l'hem trobat, la font,
i bevem d'ella.
Cada jorn escodrinYO els teus ulls
per cercar-hi un nou missatge d'amor,
ja que ell em desperta els somnis
a dins del mar de la il·lusió diària
perquè, tu ets, la viva rosa de foc.

JOCS DE LA MENT

El balanci grinyola al pes
d'uns anys viscuts amb llums i am ombres,
ara la pensa em porta lluny
i em fa esbrinar anys d'infantesa.

Camins de pols marcats pels carros,
i molts vailets, seguint el rastre
d'un temps ben ple de bogeries,
que han dut guspises de rialles.
Jorns de mirades, picardies,
galtes de roig del foc primer,
d'aquell jugar i voler aprendre
dels jocs primers que duu la vida.

Es van creuar nostres mirades
a dins la xarxa de l'amor;
per saber el dos, que ens estimàvem
barem pujar en la nostra barca.

Junts hem plantat un bell roser,
fruit de l'amor, esclat de roses;
les hem guardat del tró i del llamp.
Només el sol les a banyades !

El temps, els anys, han modelat
les nostres vides. Els neguits,
han dut la calma al temps daurat
que porta el bes de la tardor.

El grinyolà del balanci
i el ventijol d'aquesta tarda
m'ha dut la pau al cor i a l'ànima,
ja que els anys, són la saviesa.

VAIG PENSAR AMB TU

En aquest lloc
sento l'olor dels teus pinzells.
Pinta'm el mar,
ja que estic orfe d'ell.
Pinta'l tal com el veig:
brau, encantador,
extravertit, pintoresc,
somrient i enfadat.
Pinta-l'hi una barqueta
a la ratlla de l'horitzó,
al bellmig on s'ajunten
els colors més bells.
Pinta una il·lusió
carregada d'amor fluid
dels llops de mar
amb xarxes d'or.
Pinta'm aquell arc màgic
en que tots els homes
desitgem passar per sota
de les set tonalitats.
Pinta, amic meu,
la bona amistat,
tu que en saps tan de pinzells;
plasma els meus somnis !
pinta, tu que pots,
junts el sol i la lluna,
tots dos, plens d'estimació
com mai no els hem vist.
Pinta i recreat,
amb aquell rellotge de sol
sobre la meva barca,
ja que ella,
és el meu tresor.
Pinta, finalment,
amb pinzellades breus,
els nostres desitjos
plens de Pau, d'amor i d'alegria.

Renoi !, quines tonalitat.
Caram !, ja puc veure el quadre!

NO AMAGEM LES ALES

Que se'n han fet d'aquelles idees
que a tots ens portaven
i ens cremaven la gola ?
I, d'aquell foc al cos,
que se n'ha fet ?
No ens deixem atrapar
a dins de la xarxa
de qualsevol pescador.
Per llevant comença a clarejà,
a ponent amarsonaja,
per davant està aclarint,
rere del clatell, tot és torbat.
S'esborra els camins de la mar,
només hi queda pols fosca
i..., ens està atrapant !
No amaguem les ales
a sota del coixí tou.
No ens deixem atrapar
a dins de la xarxa
de qualsevol pescador !

AIRES CALENTS

I

Us heu adonat
que al obrir la finestra,
el sol, sembla que no brilla tan !
I aquell olor de convivència
sembla que es perd.

II

Se sent el clam del poble
de nord a sud;
de llevant fins a ponent,
i va navegant per aquest mar
dels desitjos i de les confusions.
Ai, quantes testes enfosquides !

III

Que li passa al colom ,
que sempre vola i vola
i no troba mai
la seva branca perduda?
La nuvolada d'aquest fràgils jorns
la fa volar incansable,
fora del niu, per trobar l'olivera
que li doni la vertadera branca
que abasti a tot el món.

IV

I com deia el poeta Maragall:
Floriu, floriu ametllers.
I, que el vostre fruit
porti la Pau !
Perquè puguem mirar,
sempre, camps de flors.
I puguem escoltar cada jorn,
el bell cant del rossinyol.

NOTES DEL COR

Quan la nit estén els estels
es converteix tots en magnitud,
i els pentagrames amorosos
posen les notes a la cançó
que empaita les il·lusions,
els desitjos i els somnis.

Notes del cor.

Pures fantasies de la nit !

Quin goig quan la lluna
deixa pas al gran astre,
ell, posa clarors al nou dia,
I... ens trobem tot d'una,
a dins de la més pura realitat.